

търси рошавата си перушина.
— Хемъ безплатна.

Като направи утринната си разходка, Вrabчо-Гrabчо почувствува коремчето си праздно и се отправи къмъ дѣдовото Ноево лозе.

— Чакай, докато нѣма никой, да се назобя съ сладко грозде. Охъ, майчице! Както съмъ изгладнѣлъ — цѣлото лозе нѣма да ми стигне.

Дѣдо Ною бѣше подранилъ и шеташе край колибата. Събираше сжчки, за да стѣкне огъня за бобената чорбица. Вrabчо-Гrabчо мина откъмъ гърба на дѣда Ноя и кацна на прасковата.

Всрѣдъ лозето единъ орфанъ човѣкъ стоеше неподвиженъ. Ржкавитѣ му праздни, крака нѣма. Стои побитъ въ земята, а на главата му килнатъ скжсанъ калпакъ. Плашило. Вrabчето го взе за пждаря.

— Знамъ си азъ, че си добро човѣче, — рече Вrabчо-Гrabчо на плашилото. — Нали ще ме пустнешъ да си клѣвна нѣколко гроздови зърна отъ твоето лозе?

Вѣтърътъ полюшна калпака и той се залюлъ.

— Брей! — помисли си Вrabчо-Гrabчо, — Колко добъръ пазачъ! Пуска ме. Чакай да отида при него, че да му поблагодаря.

Скочи отъ прасковата и право къмъ плашилото. Кацна на раменетѣ му.

— Азъ си знаехъ, че ще ме пустнешъ. Сега дойдохъ да ти поблагодаря.

Плашилото мълчеше. Вrabчо-Гrabчо започна да го занича.

— Олеле! Че ти нѣмашъ уста. Ами кжде ти сж очитѣ? Да не ти ги е изкѣлвалъ оня черъ гарванъ? Много е лошъ! Ей, че смѣшно човѣче! — зачурулика Вrabчето. — Та да не си отъ цирка, дето сега е на панаира. А?

Празднитѣ ржкави се залюшнаха отъ вѣтъра. На Вrabчо-Гrabчо се стори, че плашилото му се заканва.

— Сърдишъ ли ми се? Ама азъ казвамъ, че ти си най-доброто момче въ цѣлия свѣтъ, — започна да хитрува Вrabчето. — Добре де, щомъ се сърдишъ, азъ ще си отида. Искашъ ли?

Лукавиятъ лакомецъ не дочака отговоръ. Подскокна на една крачка и се мушна въ единъ разшумѣлъ гроздовъ храстъ, който криеше въ пазвитѣ си едро жълто грозде. Гроздето лъщѣше на слънцето като кехлибарена броеница. Закѣлва лакомото вrabче. Кѣлве и гѣлта зърната цѣли. Мигъ и малкото му коремче заприлича на футболна топка.